

Frank Boeijen
**‘De zin van het leven
is voor mij de dood’**

Volgens **Frank Boeijen** (57) is het leven één groot afscheid. “Maar als je daarvan doordrongen bent, kun je een heel leuk leven leiden.” Voor toBe reageert de zanger, componist en liedjesschrijver persoonlijk op vijf algemene wijsheden over leven en dood.

LEVEN EN LATEN LEVEN

“Mijn ouders hebben de oorlog meegemaakt. Zij hebben ervaren wat het betekent om niet vrij te zijn. Mijn vader zat ondergedoken, mijn moeder bleef achter met kleine kinderen. ‘Dat nooit meer’, zeiden ze. Sindsdien stond vrijheid hoog in het vaandel. En zo zijn wij ook opgevoed. Het was een relaxed nest in een arbeidersbuurt. In ons gezin - ik ben de jongste van tien kinderen - waren én het katholieke geloof én het socialisme belangrijk. Elke zondag gingen we naar de kerk. Maar mijn ouders zeiden altijd: ‘Jezus was de eerste socialist. Niet iemand die je op een akelige manier in de gaten houdt.’ Die visie was en is heel belangrijk voor mij. Toen ik een jaar of dertien was, vroeg mijn vader of ik nog meewilde naar de kerk. Eigenlijk niet, zei ik. Dat was geen enkel probleem. Hij liet ons vrij.

We zijn opgevoed met de opdracht ons altijd te verplaatsen in een ander. Niet direct oordelen, maar proberen te begrijpen waarom iemand zich zo gedraagt. Mensen zijn niet raar, ze gedragen zich raar. Na de basisschool gingen mijn vriendjes naar de ambachtsschool en ik naar het gymnasium. Mijn vader waarschuwde me: ‘Frank, niet iedereen is zoals jij.’ Dat wist ik. Maar ik was toch enorm verbaasd dat mensen zo anders waren dan ik. En anders dachten. Ik had lange haren, was die jongen met die gitaar. Dat vonden de leraren niet leuk. Daardoor heb ik er rare toestanden meegemaakt. ‘Niet iedereen is zoals jij’: dat geldt voor iedereen. Maar in de buurt waarin ik opgroeide, werd meer geleefd volgens die overtuiging dan op de school waarop ik zat. Dat was allemaal zo conservatief.

Leven en laten leven ja... Aan de andere kant heeft de wereld wel een sociale basis nodig, vind ik. Kijk nou naar al die vluchtelingen. Die mensen hebben een afgrijselijke reis achter de rug, zijn aan alle kanten getraumatiseerd en dan blijkt het paradijs hier een hel te zijn. Ze willen gaan werken, maar dat mag niet. Ze worden gedwongen jaren niks te doen, terwijl ze vaak hoogopgeleid zijn. Daar word je toch helemaal gék van? Natuurlijk is het complex en zijn er regels

nodig. Maar Nederland is al een multiculturele samenleving. Zo is onze geschiedenis. Het is niet meer terug te draaien en zo moet het ook zijn. En als je dan naar andere landen kijkt: Duitsland verwacht dit jaar bijna een miljoen immigranten op te nemen en doet het ‘t beste in Europa. Rara, hoe kan dat? De talenten van die mensen worden gebruikt, daar bloeit de economie van op. Plus wat er nog meer aan de hand is: wij hebben die landen jarenlang leeggeroofd. Ik denk dat we wel iets mogen terug doen. Of niet? De ontwikkelingshulp wordt alsmaar minder, terwijl je juist daarin zou moeten investeren om geen reden te hebben hiernaartoe te komen. Nou ja, zo kan ik nog wel even doorgaan... It is time to pay back, darlings.”

LEVEN ALSOF HET JE LAATSTE DAG IS

“Dat geldt zeker voor optredens. Bruce Springsteen zei dat eens, dat je altijd moet optreden alsof het je laatste keer is. Een beetje Amerikaans natuurlijk, maar ik vind wel dat je altijd je best moest doen. Met hart en ziel. Ik ben trouwens een hele tijd bezorgd geweest dat mijn beroep zou ophouden te bestaan. Het is mijn vak om mooie platen te maken en op te treden. Maar die platen worden niet meer gemaakt en optredens worden gestreamd. Daarbij had door de crisis niemand meer geld om naar theaters te gaan. Het gevoel bekwam me dat ik afscheid moest nemen van wat ik maak. Idioot idee vond ik dat.

Ik zit nu in een goede tijd. We zijn bezig met een nieuw album, de optredens zijn leuk. Mensen besteden weer meer geld aan uitgaan. Ik voel mezelf in balans. Ik ben een bevoorrecht mens. Ik maak een beetje muziek, kan ervan leven, mensen vinden het leuk wat ik doe. Wat wil je nou nog meer? Maar soms vind ik dat niet goed genoeg. Dan denk ik: wat heb ik nou eigenlijk uitgespookt, het stelt niks voor. Ik kan wel worstelen, ja.”

WIE IS FRANK BOEIEN?

Geboren: 27 november 1957

Woonplaats: Nijmegen, samen met vriendin Agnes

Beroep: zanger, componist, liedjesschrijver, tekstdichter, producent

Bekend van: liedjes als *Linda*, *Zwart Wit* (naar aanleiding van de racistische moord op Kerwin Duinmeijer in 1983), *Kronenburg Park*, *De Verzoening*, *Zeg Me Dat Het Niet Zo Is*, *Vaderland*, in totaal 31 albums, begin 2016 verschijnt een nieuw album

Onderscheiding: Ridder in de Orde van Oranje Nassau voor onder andere zijn verdiensten binnen de Nederlandse popmuziek en literatuur

Wil: begraven worden in een loden kist, liefst boven de grond. En géén muziek op zijn uitvaart

